

ŠKOLNÍ ČASOPIS 2020

CESTOVNÍ HOREČKA

**DVOJITÝ ROZHOVOR • 2. A V TANEČNÍCH
MATURITÁK • OKÉNKO DO CR
ROZPAD ČSR • VÁNOČNÍ PŘÍBĚH
POZNÁŠ FILM?**

Obsah zimního čísla:

Co nám v rozhovoru prozradily paní učitelky Voltnerová a Růžičková?	5
Maturitní ples: významný den, na který jsme čekali celé čtyři roky.....	8
Jak si letošní druháci (a nejen oni) užili taneční kurzy?	10
Okénko do cestovního ruchu aneb víte, co se děje.....	15
Zánik Československa.....	16
Poznáš film podle emotikonů?	18
Den jazyků- aneb divadlo, tanec i zpěv	20
Vánoční příběh – nečekaná návštěva.....	21

Úvodník

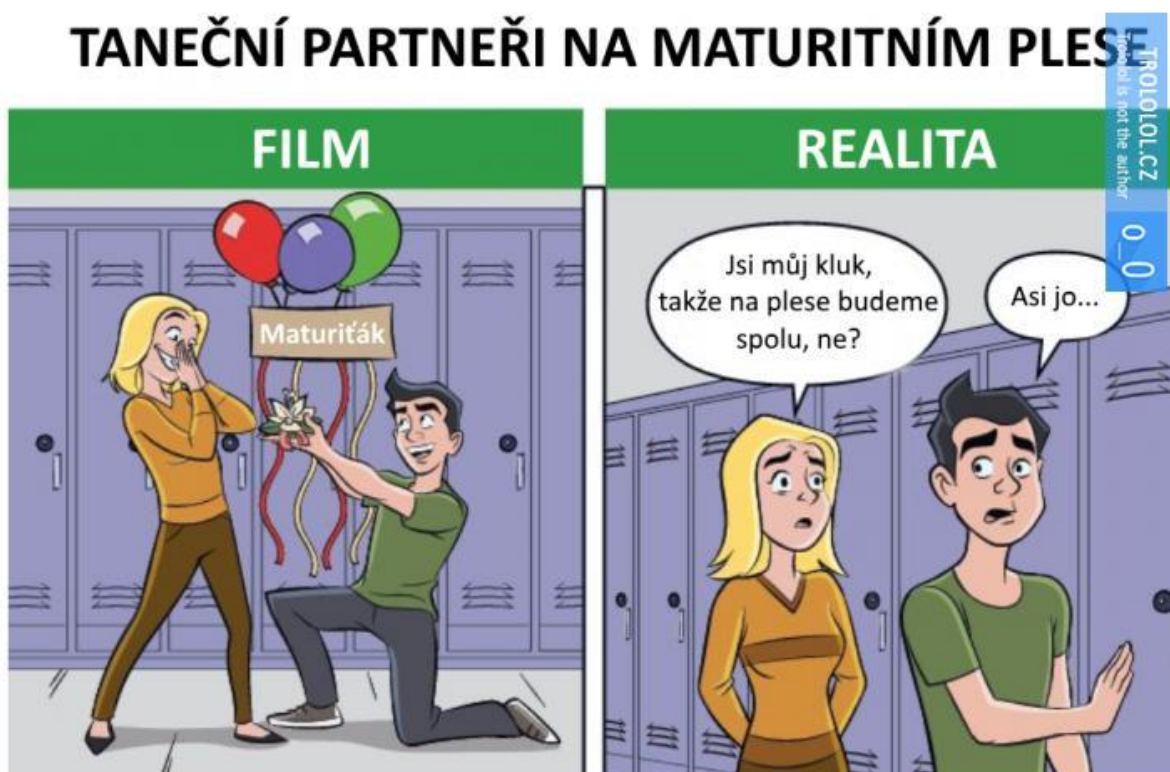
Je tu nový rok a s ním i nový díl časopisu (hurá). Doufáme, že jste si užili poklidné a veselé Vánoce se spoustou dárků a dobrého jídla a do nového roku vám přejeme hodně štěstí, zdraví (absence je mrcha) a úspěchů jak ve škole, tak i v osobním životě.

A protože pololetí se blíží a s ním i uzavření známek, je tu náš časopis, aby vás na chvíli oprostil od každodenního stresu a shonu. Sedněte si na chvíli a vychutnejte si dávku zajímavostí z tohoto novoročního dílu.

Jak už napovídá obálka tohoto čísla, hlavní prostor bude tentokrát věnován tanci. Od Marie Svačinové se dozvíte, jaký byl ples z pohledu maturantky a v obsáhlém rozhovoru s 2. A, do kterého se zapojil i pan učitel Stůj, se dozvíte, jak to šlo druhákům, a nejen jim v letošních tanečních. A konečně, tancovalo se a zpívalo i na Dnu jazyků. Jak se jí tam líbilo, popíše Kristýna Zajíčková.

V tradičním rozhovoru jsme vyzpovídaly hned dvě naše angličtinářky a k tomu jako vždy přidáváme i novinky a poučení. No, a pokud vás články přece jen budou nudit, můžete si vyluštit hádanku ze světa filmu od Nelly Kučerové.

Matouš Frýbort

Co nám v rozhovoru prozradily paní učitelky Voltnerová a Růžičková?

Začátek školního roku nám nastolil několik změn, a to hlavně u našich angličtinářek. Privítali jsme novou paní učitelku Voltnerovou a dozvěděli jsme se radostnou zprávu, že paní učitelka Růžičková čeká miminko. Z tohoto důvodu jsme se chtěli zeptat obou učitelek na pár otázek, třeba jak se paní učitelce Voltnerové zatím líbí u nás na škole nebo jak se paní učitelka Růžičková těší na mateřství. Dvojitý rozhovor proběhl svižně, sympaticky a v pozitivním duchu. Za to jim moc děkujeme. (Pro lepší přehled: odpovědi p. uč. Voltnerové jsou označeny jako **V**, p. uč. Růžičková je označena jako **R**)

1. Jaké jste byly studentky?

V: Já jsem byla celkem pracovitá, ale měla jsem i takové rebelské období.

R: Já jsem měla rebelské období celou dobu (*smích*). Jednou jsem se asi ve třetím ročníku na střední škole vsadila s tátou, že budu mít samé jedničky a vyhrála jsem to. Ale kromě toho jsem byla dvojkař.

2. Co Vás přimělo stát se učitelkami?

V: Vždycky jsem to cítila jako své poslání. Na základce jsem se za to styděla, protože ostatní ve třídě to zesměšňovali: „*Jak někdo může být učitel?*“, ale cítím to pořád stejně – je to mé poslání.

R: Já jsem taky vždycky chtěla být učitelka a jako dítě jsem učila slepice na dvoře, jak mají stát v řadě, a to mi v podstatě zůstalo, akorát jsem vyměnila slepice za studenty. ☺

3. Proč zrovna angličtina?

V: Absolutně netuším. Já tedy mluvím ještě španělsky, ale... Cítím, že tak to mám v sobě nastavené, že angličtina ano, Němčina ne, ačkoliv z ní mám maturitu (nic proti Němčinářům).

R: Mně to je jasné – angličtina je nejjednodušší, nejkrásnější jazyk, nejvíce krásné literatury je napsané právě v angličtině, takže jednoduchá volba.

4. (pro R) Ještě jste nás učila Tělesnou výchovu, tak proč zrovna tělocvik?

R: Já jsem dělala jako dítě dlouhá léta gymnastiku, a tak jsem si myslela, že tělocvik bude to pravé ořechové. Hrozně jsem se na to těšila a pak jsem tam pět let protrpěla. Ale dneska jsem vděčná za to, že jsem to dotáhla do konce.

(pro V) Uvědomili jsme si, že vlastně nevíme, jaký druhý předmět učíte. Prozradíte nám to?

V: Já tady mám jenom jeden předmět, ale čistě teoreticky bych mohla učit i španělštinu.

5. Jak se Vám líbí u nás na škole?

V: Já si to tady úplně nejvíce užívám, prožívám tu vrchol své dvanáctileté kariéry. Doufám, že tady budu moct být nějakých pár let, protože jsem se vším opravdu moc spokojená. Všechno super – kolegové, kabinet, žáci, úroveň a líbí se mi ten prostor. Je to takové malinké, rodinné, můžu si tu udělat kávu (to není na každé škole povoleno).

R: (...A ty super peníze!) Mně už se to pomalu blíží ke konci, ale čím víc se blížím tomu konci, tím víc se mi tady líbí, takže už teď mě mrzí, že odcházím a doufám, že se zanedlouho vrátím zpátky.

6. Jaký máte názor na studenty a jejich úroveň angličtiny?

V: Jak už jsem řekla, jsem moc spokojená. Pořád je tedy co zlepšovat, i když to zní jako klišé, ale tak to prostě je. Někdy je ta úroveň odlišná, v jedné třídě jsou např. 4 skupiny – to vnímám jako velkou výzvu, ale jinak si myslím, že ta úroveň tady je velice vysoká, a to určitě díky studentům i mým skvělým kolegyním.

R: Já jsem se studenty taky spokojená, akorát si myslím, že ten systém vzdělávání je trochu semlel v tom, že mají tendenci dělat jen ty věci, které opravdu musí, a to je někdy škoda. Kdyby do toho dali ze sebe víc, tak by ty výsledky byly ještě lepší, ale v porovnání s ostatními školami určitě ten lepší průměr.

7. Máte nějaké nejlepší/nejhorší zážitky z hodin, které se Vám zaryly do paměti?

V: Nemám takovou paměť. Žiji ze dne na den, takže si vůbec nepamatuji. ☺

R: Nejhorší zážitek? To je pokaždé, když někdo usne. Ale jinak mám z hodin samé dobré zážitky.

8. Víme, že jste obě byly v Austrálii. Jak dlouho jste tam pobýly?

V: Já jsem byla dvakrát jeden měsíc...

R: ...A já jednou čtyři roky.

Proč zrovna tato země?

R: Je to pro nás trochu exotika, a protože v Americe i v Anglii už jsem předtím byla, tak mě to lákalo – nádherný oceán, pohodoví lidé, jiná kultura, výborná káva...

V: Já tam mám rodinu, takže jsem ji tam jela navštívit.

9. Jaké jsou největší rozdíly mezi Českem a Austrálií, které jste nejvíc vnímaly?

V: Ten pozitivní přístup. To je opravdu velký rozdíl, protože letíte na jejich letiště a hned vidíte ty obličejky a pak přiletíte zpátky a zase vidíte ty obličejky jinak a říkáte si: „*Wau, úplně jiný svět!*“. Tam jsou všichni tak pozitivně naladěni a nevím, čím to je. Třeba dobrým jídlem? Připadá mi, že mají hodně kvalitní jídlo – nejlepší pizza, co jsem kdy jedla, byla právě v Austrálii.

R: Pozitivní lidé, vesměs všude panuje dobrá nálada, jsou hrozně vstřícní, nápomocní, přátelští a myslím si, že se od nich ještě máme co učit v tomto ohledu. Jinak krásná země a příroda.

V: Taky si myslím, že to je dost tou přírodou, neboť tam mají hodně slunce (někdy až moc), takže když si srovnáme třeba jižanské národy tady v Evropě, tak nám taky připadají takoví srdečnější a pohodovější.

10. V jakých dalších zemích jste ještě byly a co se Vám nejvíc líbilo?

V: Byla jsem ve Španělsku a tam se mi líbilo moc. Jejich nátura je taková hodně uzavřenější, já jsem tedy byla ve vnitrozemí a myslím si, že by to bylo úplně jiné, kdybych byla na jihu Španělska. Pak jsem pracovala rok v Holandsku, a to bylo pro mě docela objevné. Holanďané mají hodně obchodního ducha a všechno dokážou zpeněžit, což není vždycky ku prospěchu, ale každá zkušenost je dobrá. Když se k tomu člověk nějak postaví, tak ho to vždycky obohatí.

R: Já trošinku po Evropě, potom Amerika, Anglie... Ale nejvíc se mi z těch dovolenkových destinací líbilo asi Fidži. Například oproti Bali, kde se mi moc nelíbilo, jelikož to tam bylo špinavé a je tam velká chudoba, ale na Fidži, přestože je to chudá země, mají rádi čistotu a jsou také vstřícní, otevření a upřímní.

11. (pro V) Víme, že jste maminka. Jaké to je, být v této roli?

V: Tak to je otázka hodně na tělo! (smích) Myslím si, že být máma je nejvíce krásné a nejvíce náročné. Dokud to člověk neprožije, tak neví, co ty mámy všechno dělají. Já mám třeba pocit, že chodím z práce do práce a z práce do práce, pořád v jednom kole ve dne, v noci, 24/7. Líbí se mi mantra mého mechanika a já to šířím dál: „*Nesmíte se ze všeho tak hroutit*“ – to se učím, protože můj syn bude mít teď pět let, takže se učím být máma už pátým rokem.

(pro R) A Vás se zase chceme zeptat, jak se na roli maminky těšíte?

R: Strašně! Dali jsme si docela na čas, takže se nemůžeme dočkat.

12. Máte nějaký oblíbený citát, či životní motto, kterým se řídíte?

V: Já mám hodně srdeční životní motto, a to je: „*Kde nefunguje láska, tam je potřeba více lásky.*“ To se mi moc líbí.

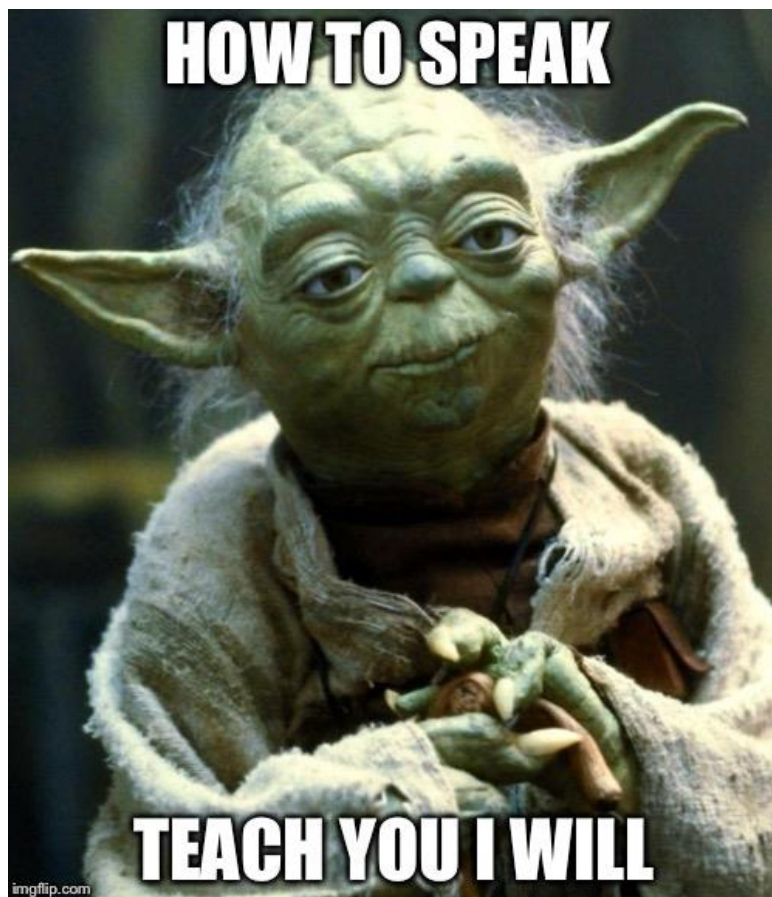
R: Já asi úplně nemám žádný takový citát, ale líbí se mi teď z té písničky: „*Když nemůžeš, přidej víc.*“ Obzvlášť ve škole to funguje.

13. A jako poslední otázka nás zajímá: chcete vzkázat něco našemu časopisu?

R: Pište, pište, pište! Je to super.

V: Pokračujte ve vaší skvělé práci.

Oběma paním učitelkám přejeme spoustu úspěchů v profesním i osobním životě.

O rozhovor se postarali: Nella Kučerová a Matouš Frýbort

Maturitní ples: významný den, na který jsme čekali celé čtyři roky...

Náš maturitní ples se uskutečnil 10. ledna na hotelu Flora v Olomouci. Dlouho jsme se na tento den těšili a někteří z nás i pilně připravovali na naše vystoupení a prezentace, ale jen málokdo z nás věděl, co od toho večera očekávat, jak to zvládneme a jak na nás bude celá akce působit. Před začátkem plesu jsme se o tom bavili a znáte to, každý měl na to jiný názor. Někteří to chtěli mít prostě jen rychle za sebou, ale já jsem si, stejně jako řada dalších spolužáků říkala, že je tenhle den jednou v životě, a tak si ho musím pořádně užít.

Když jsme ráno toho dne připravovali sál, atmosféra byla pochmurná a já osobně jsem ze samotného sálu nebyla příliš nadšená. Ale poté co jsem vešla na parket toho večera, jsem byla překvapena, jak rapidně mohou lidé změnit náladu prostředí. Cítila jsem se opravdu skvěle. A chtěla jsem, aby tento slavnostní večer byl co nejdelší.

V 19:00 se začali lidé pomalu scházet. Ale samotný program začal až v 20:00. To totiž po krátkém uvítání paní ředitelky promluvil pan učitel Stůj, který se ve svém proslavu zmínil o rozdílech obou maturitních tříd, jak klidnější 4. A, tak i temperamentnější 4. B. S řadou jeho postřehů naprosto souhlasím.

4.A

Abych pravdu řekla, většinu času před slavnostním šerpováním jsem strávila v šatně se spolužáky, a tak jsem většinu programu neviděla. Což si myslím, že je zcela adekvátní, jelikož jsme všichni byli pod velkým tlakem, a tak jsme detaily našeho vystoupení doháněli ještě na poslední chvíli.

Poté, co 4.A zvládla své slavnostní šerpování, které se jim mimochodem moc povedlo, byla na radě naše třída. Když jsme se rozhlédla po tvářích svých spolužáků, všimla jsem si velkého nadšení ale zároveň i zodpovědnosti. Přece jen jsme chtěli, aby vše, co jsme si nacvičovali, dopadlo dobře. Na parket jsme přišli jako odhodlaní a cílevědomí lidé, kteří měli v očích jiskru.

Vzpomínám si na něco, co mě během šerpování napadalo. Při pohledu na prezentace jsme si uvědomila, co všechno se s námi událo od doby, kdy z nás sršela jistá nevinnost až do maturitního plesu, kdy jsem kolem viděla psychicky i fyzicky vyspělejší spolužáky. Je fakt, že tahle etapa života uběhla jako když lusknete prstem, ale tak už to během dospívání chodí.

S našim slavnostním šerpováním jsem byla spokojená, až na jeden zádrhel, kdy moderátoři zapomněli pustit hudbu v prezentaci, ve které se loučíme s našimi bývalými spolužáky. Trochu nás to zaskočilo, ale program běžel dál. Měla jsem radost, když jsem viděla mé spolužáky, jak krácejí po červeném koberci a vyzařuje z nich odhodlanost převzít si očekávanou šerpu. Všem to opravdu moc slušelo. Byla jsem na nás pyšná.

Ve 21:00 třída 4.A zakončila svůj program tanečním vystoupením a následným focením. Šlo vidět, jak jsou rodiče na své děti velice hrdí. Pak jsme přišli na řadu i my. Tanečního vystoupení jsem se nejvíce obávala z celého večera, neboť jsem nechtěla nic pokazit. Naštěstí se naše vystoupení 4.B vydařilo nejlépe, jak mohlo. Od toho momentu jsme si uvědomili, že máme vše za sebou a můžeme to pořádně roztočit. Následovalo focení ve foto koutku a tanec, jak s rodiči, tak se spolužáky a kamarády. No a kdo si chtěl vystát frontu, ten mohl dostat i pečené sele.

4.B

Závěr plesu byl v jednu hodinu ráno. Na to že přípravy byly dlouhé, doba plesu se mi zdála velice krátká, stejně jako celá střední, uteklo to jako voda. Nakonec jsme si všichni ples užili, a i většina hádek, které mezi námi vznikly, byla zapomenuta. Někteří po plese zamířili do olomouckých klubů, a to do Belmonda nebo Varny. Kde jsme to zakončili, jak se sluší a patří.

Doufám, že se ples se stejnou mírou líbil i všem pozvaným. Chtěla bych poděkovat paní ředitelce, všem učitelům, studentům, rodičům, přátelům a pracovníkům hotelu Flora, že se zúčastnili našeho významného dne v životě, na který jen tak nezapomeneme.

Přeji všem maturantům hodně štěstí a pevné nervy u maturitní zkoušky!

Marie Svačinová

Jak si letošní druháci (a nejen oni) užili taneční kurzy?

Nezapomenutelnou součástí studentského života jsou jednoznačně velmi oblíbené taneční kurzy. Člověk by se až divil tomu, kolik teenagerů projeví zájem v této době o ne tak moderní tance. Je pravda, že spoustu účastníků tanečních se tam objeví vlastně nedobrovolně – buď kvůli tomu, že je tam donutila maminka nebo kamarádi, kteří tam jdou taky. Nakonec ale většina usoudí, že to vlastně nebylo tak špatné, a dokonce se může stát, že je to tančení chytne tak, až je to dovede přihlásit se do pokračovacích kurzů. Já, jakožto letošní druhačka jsem se do tanečních kurzů přihlásila společně s osmi spolužáky.

U nás v Olomouci najdete dvě taneční školy – a to TŠ Coufalovi a TŠ Progress. My jsme se přihlásili právě do Progressu a vybrali si kurzy v pátek. 13. září se konala první lekce a po pěti pátečních lekce pokračovaly až do 18. října, kdy nás čekala prodloužená. Po prodloužené lekce zase pokračovaly, celkem pětkrát, a 30. listopadu se uskutečnila závěrečná kolona, kde jsme před pozvanými rodiči a kamarády ukázali, co jsme se za ty tři měsíce naučili a jak nám to jde. Celkem jsme se naučili kolem dvaceti tanců různých druhů, jako například standardní (waltz, tango), latinsko-americké (cha-cha, jive) a další (mazurka, čardáš...).

Jelikož si myslím, že téma tanečních by mohlo zajímat letošní prváky, rozhodla jsem se s mými kolegy z tanečních – Áďou, Eliškou, Evčou, Májou, Rous, Sabčou, Verčou a Martinem – udělat menší rozhovory a zjistit, jak si taneční užili a jaký z toho mají celkový pocit. I já jsem přispěla svými odpověďmi. No a jako bonus mi poskytla odpovědi má další spolužačka Eliška Ž., která navštěvovala taneční kurzy v Uničově, a dokonce i pan učitel Stůj, který navštěvoval již potřetí s manželkou kurzy pro dospělé (a stali jsme se tak alespoň na dálku spolužáky v rámci TŠ Progress).

Jak mi tedy (nejen) spolužáci na mé dotazy odpověděli?

1. Přihlásil/a ses do tanečních dobrovolně nebo z nějakého důvodu? Jak ses tam těšil/a?

Eliška Ž.: Původně se mi tam ani nechtělo, ale kamarádka tam chtěla jít se mnou, tak jsem si řekla, že to snad nebude tak špatné a že za zkoušku nic nedám. Moc jsem se netěšila, spíš jsem nevěděla, co očekávat.

Eliška K.: Dobrovolně, těšila jsem se hodně.

Eva: Ve své podstatě jsem šla dobrovolně, protože jsme se jako skupina ve třídě dohodli, že tam půjdeme. Ale je fakt, že z větší části si spíš mamka přála, abych tam šla.

Sába: Přihlásila jsem se dobrovolně a ano, těšila.

Nella: Dobrovolně. Na taneční jsem se těšila snad už od základky a byla jsem ráda, když o ně ve třídě projevil zájem více lidí.

Verča: Mamka chtěla, abych šla. Já jsem se bála a moc se mi nechtělo, ale nakonec jsem ráda, že jsem šla.

Martin: Přihlásil jsem se dobrovolně a docela jsem se i těšil.

Rous: Dobrovolně, hodně jsem se těšila!

Ad'a: Do tanečních jsem se přihlásila na radu mé kamarádky Marušky. Těšila jsem se hodně.

Mája: Přihlásila jsem se dobrovolně a těšila se už pár let. Opravdu jsem byla hodně natěšená po celou dobu tanečních.

P. Učitel: Já jsem poprvé přemluvil manželku k tanečním před třemi lety, když jsme začali přemýšlet, jestli jsme vůbec schopni něco předvést během našeho svatebního tance. Náhodou nám padla do oka TŠ Progress v Olomouci a od té doby jsme tam s malými přestávkami už zůstali. Letos se jednalo o náš třetí kurz a zvýšili jsme úroveň z mírně pokročilých na středně. Pro již pokročilé páry je to na rozdíl od studentů náročné třeba v tom, že od střední školy už uplynula přece jen nějaká doba a každý z partnerů navíc chodil do jiné taneční školy (manželka k dnes proslavenému panu Chlopčíkovi do Ostravy, já do Šternberka). Je proto těžké sladit rozdílné (často už pozapomenuté) taneční kroky a často je nutné se to naučit znovu od začátku. Ale zpět k otázce, já jsme se těšil docela dost, a i když jsme toho občas litovali, tak rozhodně to bylo dobrovolné rozhodnutí, alespoň to moje.

2. Jak ti šlo tančení? Překvapil/a jsi sám/samu sebe?

Eliška Ž.: Překvapila jsem samu sebe, čekala jsem, že to bude mnohem horší. Nakonec mi to i šlo!

Eliška K.: Ze začátku moc ne, ale pak si myslím, že jsem byla lepší, než bych čekala.

Eva: Hele, ne že by mi to vyloženě šlo, ale nebylo to zase nejhorší. Pokud jsi holka, tak je to důležité hlavně na tanečním partnerovi, jak tě vede. Třeba jednou jsem byla s asistentem na valčík, který mi nešel, a s ním to najednou šlo. Takže hodně velkou část toho, jak mi to vůbec šlo, tvořil spíš můj tanečník.

Sába: Tak průměrně.

Nella: Něco mi šlo méně, něco více. Sice jsem při tančení neexcelovala jako někteří tam, každopádně jsem se toho hodně naučila a zjistila, že nejsem až takové „dřevo“.

Verča: Tančení mi moc nešlo, ale bavilo mě to, což je hlavní.

Martin: Upřímně jsem byl překvapen svým výkonem.

Rous: Šlo mi to a byla jsem překvapená celkově ze všeho.

Ad'a: Jak které tance – některé mi nešly a některé, co mě chytly, tak ty mi šly.

Mája: Myslím si, že nám to s mým tanečním partnerem šlo moc dobře a oba jsme z toho byli mile překvapení.

P. Učitel: Už jsme věděli do čeho jdeme a byla to dřina. Škola Marka Černého pro dospělé je totiž dost specifická. Často mu do stejných kurzů chodí ti samí lidé již více než deset let, takže mistr nebere moc ohledy na nováčky a rovnou navazuje na to, co učil vloni (a kdo tam nebyl má smůlu). Takže první tři lekce byly boj, šlo to ztěžka a úplně nové tance, jako třeba samba, byly ze začátku úplně utrpení. Kdo to nemá dáno shůry, tak to musí zvládnout pravidelným tréninkem. Nakonec se to vždycky poddá.

3. Který tanec ti nejvíc šel nebo tě nejvíc bavil a který naopak ne?

Eliška Ž.: Blues byl v pohodě – takový oddechový i tango a cha-cha mě bavila. Ale za to Rock'n'Roll, ten jsme se učili jako poslední, mi dával zabrat.

Eliška K.: Všechny mě bavily až teda na polku, ale to jen proto, že nás tam bylo hodně a vráželi jsme do sebe.

Eva: Asi vyloženě určitý tanec, který mě bavil nebo mi šel, nemám, ale bavily mě latinské tance. Co mě ale vůbec nebavilo, byla polka. To je tanec jen o tom, že skáčeš a nepřijde mi to ani moc kreativní nebo tak. Prostě polka je tanec, který mě nebaví a ani snad nikdy bavit nebude.

Sába: Cha-cha byla sranda a nejtěžší byla polka.

Nella: Nejradší mám jive, merengue, čtverylku a docela i polku, u té se člověk dost nasmál. Naopak mě moc nebavila salsa a nejhorší pro mě byl Rock'n'Roll tanec, neboť ten mi vůbec nešel. U všeho jsme se ale pobavili.

Verča: Tanců, které mě bavily, bylo více. Například salsa, blues, country polka a spousta dalších. Moc mi nešel tanec Rock'n'Roll.

Martin: Tanec, který mi šel nejvíc, byl Rock'n'Roll, nejvíc mě bavila polka a nejhorší bylo tango.

Rous: Nejlepší byl jive, protože je takový veselý a nejtěžší byla polka...

Ad'a: Nejvíce mi šel jive, potom ještě cha-cha, bachata, a také merengue. Hodně mi nešla salsa a Rock'n'Roll.

Mája: Mě osobně bavily snad všechny tance, není žádný tanec, který bych nerada tančila a za všechny jsem moc ráda, že jsem se je naučila. Určitě se mi to v životě neztratí.

P. Učitel: Já mám asi nejraději tango a quick-step, ale na opravdových (hlavně vesnických plesech) to moc nevyužijete, takže jsem vděčný za každé nové figury, které rozšíří latinskoamerické tance jako jive, cha-cha nebo salsa, ty se totiž dají tančit na všechno (třeba na

Kabáty) a není to pak nuda. No a samozřejmě je třeba mít v zásobě nějaké finty na polku a valčík, protože vás v životě čekají dlouhé, často i desetiminutové taneční série.

ZAJÍMAVOST: Věděli jste, že polka, která v těchto rozhovorech zrovna na oblíbenosti nenabyla, je původem z Čech? Původně se tento tanec jmenoval „maděra“, ale nakonec byl přejmenován jako „půlka“ podle svého polovičního rytmu a později dostala název, jaký známe teď. Polka se rychle rozšířila ve světě a stala se jedním ze společenských tanců.

4. Máš v plánu jít do pokračovacích kurzů?

Eliška Ž.: Nejspíš ne, taneční byly fajn, ale teď bych to už ani nestíhala kvůli praxím (my měli lekce v úterý).

Eliška K.: Jo.

Eva: Možná bych šla, kdybych měla tanečního partnera, ale i tak mě to tam moc netáhne.

Sába: Ne.

Nella: Prvně jsem nechtěla, ale nakonec mě holky přemluvily, takže jdu.

Verča: Pokračovacích tanečních se určitě zúčastním, i přesto, že v tančení nejsem zrovna nejlepší.

Martin: Pokračuji.

Rous: Bohužel ne, kvůli času a tanečnímu partnerovi...

Ad'a: Ano, mám.

Mája: Ano, přihlásila jsem se a chtěla bych i dělat asistentku.

P. Učitel: Nedá se nic dělat, na plese TŠ Progress jsme se ženou vyhráli v tombole slevu na profesionální taneční boty, takže jdeme znovu na to hned v únoru v jarním kurzu, tentokrát navíc i s lepší výbavou.

5. Jak bys taneční celkově zhodnotil/a? Co se ti líbilo a co bys vytkl/a?

Doporučuješ mladším spolužákům se tam přihlásit?

Eliška Ž.: Byl to dobrý nový zážitek, alespoň teď už umím tančit a poznala jsem tam pár nových lidí. □ Ze začátku to bylo takové, že jsem nevěděla, co si o tom myslet, ale pak mě to i celkem bavilo (hlavně jsem měla dobrého tanečníka). Určitě doporučuji se přihlásit, je to fajn zážitek, s kamarády se aspoň nasmějete.

Eliška K.: Za mě nad míru spokojená. Potkala jsem tam spoustu nových úžasných lidí, ty vzpomínky jsou nezapomenutelné a vážně to byl jeden z nejlepších zážitků. Doporučuji to určitě, akorát by tam mohlo být míň lidí, aby se dalo lépe tancovat.

Eva: Taneční jsou určitě skvělá záležitost a já osobně, když jsem si myslela, že to po třech lekcích vzdám, tak jsem pokračovala a vůbec toho nelituji. Taneční jsou věc, kterou by měl

každý člověk v našem věku podniknout, protože když přijdete o taneční, tak přijdete i o hodně srandy a obecně. Je to podle mě vážně skvělá zkušenost.

Sába: Líbilo, ale na druhou stranu jsem neměla tanečníka, takže na nic organizace. Doporučuji, byla to sranda.

Nella: V tanečních se mi líbilo moc. Naučila jsem se mnoho nového, získala skvělé zážitky se spolužáky a poznala několik fajn lidí. Jediné, co mi nevyhovovalo, bylo dojíždění, jelikož lekce začínaly pro mě v nevýhodný čas, a tak mě táta musel vozit autem. Rozhodně to ale za to stálo a doporučuji neváhat tam jít.

Verča: Taneční bych určitě doporučila každému, je to úžasný zážitek a dobrá příležitost najít si nové přátele. Navíc tam zažijete spoustu zábavy a užijete si čas strávený se svými spolužáky a kamarády.

Martin: Nemyslím si, že bych byl až tak hrozný... Byla sranda a doporučuji mladším ročníkům.

Rous: Taneční mi určitě přijdou jako základní věc a doufám, že se i mladší ročníky přihlásí! Celkově to byla sranda se spolužáky. Akorát jsme se sami dopředu přihlašovali, jinak by už nebylo místo.

Ad'a: Celkově bych to zhodnotila velmi kladně, taneční bylo moc hezké... Až na to, jak se na mě Marek Černý (pan učitel na tance) někdy díval! A taky až na mého tanečníka. Jinak ano, doporučuji – myslím si, že je to super zkušenost. Nečekala bych, že mě to chytne, takže to může někoho chytnout taky.

Mája: Taneční jsou neskutečný zážitek. Bylo to skvělé: potkala jsem moc super lidí, popovídala si s kamarády, které obvykle nevidám – a najednou jsme se viděli každý týden, navázala nová přátelství, sblížila se s některými spolužáky a naučila se asi 20 tanců. Nevytkla bych snad nic, byly to 3 měsíce užity na maximum. Navíc mi přijde, že je to takový základ studentského života, kde se můžeme i zamilovat. Určitě to doporučuji každému zažít, budu na to celý život moc ráda vzpomínat.

P. Učitel: Jsem moc rád, že vás nakonec v tanečních bylo tolik! Patří to určitě k základnímu všeobecnému vzdělání, střední škola totiž není jen o češtině nebo matematice nebo oborových předmětech, ale i o základních pravidlech společenského chování a etikety a tanec k tomu rozhodně patří. I když je tempo výuky občas hodně rychlé a někdy je to zatěžkávací zkouška partnerského vztahu, stojí to za vyzkoušení. Využijete to celý dospělý život a pokud vás nebaví jen poskakovat v kroužku přátel jako na běžné městské akci, ale chcete tomu dát i nějaký řád a styl, tak směle do toho!

Děkuji mým skvělým spolužákům (i panu učiteli) za odpovědi a užitečné rady a bavte se tancem!

Nella Kučerová

Okénko do cestovního ruchu aneb víte, co se děje

Protože se náš časopis jmenuje Cestovní horečka, rozhodli jsme se zařadit pravidelnou rubriku, která vás bude stručně informovat o dění jak v zahraničním, tak v domácím cestovním ruchu. V tomto díle jsme se zaměřili hlavně na domácí zprávy, kolik lidí se přijelo podívat na památky v Olomouckém kraji a kolik lidí využilo pražské letiště? Stranou ale nesmíme nechat ani nejaktuálnější zprávu, která se týká cestování, a to je šíření nebezpečného *koronaviru*, který se do světa proniká z čínského města Wu-chan.

Turistů v Česku přibývá. Těch zahraničních může být letos více než obyvatel Česka

Do Česka ve třetím čtvrtletím minulého roku přijelo 7,5 miliónů turistů. Nejvíce hostů přijelo do Prahy (téměř 2,3 milionu), Jihomoravský kraj navštívilo 813 000 turistů, Jihočeský kraj téměř 800 000. Nejvyšší meziroční nárůst zaznamenal Olomoucký kraj, kam přijelo 256 000 hostů.

Do ČR dorazilo od července do září 586 000 Němců, což byl nárůst o procento. O více než 15 procent se zvýšil počet turistů z Polska, kterých přijelo 239 000. Slováků přibylo o 5,7 procenta na 233 000, Američanů o 6,5 procenta na 212 000. Pátou nejpočetnější národností mezi turisty jsou Číňané, kterých ale meziročně ubylo o 2,2 procenta na 210 000.

zdroj: aktualne.cz, Český statistický úřad

Letiště Václava Havla Praha odbavilo za rok 2019 rekordních 17,8 milionu cestujících

Podle nově zveřejněných provozních výsledků odbavilo Letiště Václava Havla Praha za rok 2019 celkem 17 804 900 cestujících. Letištěm tak prošlo přibližně o jeden milion cestujících více než v roce předcházejícím, což představuje historický rekord a 6% meziroční nárůst.

zdroj: TGG

Chystáte se do Číny? Možná byste si to měli rozmyslet

V desetimilionovém čínském městě Wu-Chan se 12. prosince poprvé objevil nový virus. Identifikovat se ho podařilo až po novém roce. Od té doby se jím nakazilo téměř 440 lidí, devět z nich zemřelo. Nový druh koronaviru způsobující dýchací onemocnění zatím lékaři neumí léčit a odborníci se obávají, že se rozšíří do světa dřív, než se to naučí.

Nový druh koronaviru je nebezpečný hlavně tím, že na něj zatím neexistuje žádný lék, léčit se dají pouze příznaky.

Nákaza se zprvu projevuje obyčejnými dýchacími problémy, kašlem, rýmou, bolestí v krku a případně i horečkou. Tyto potíže mohou po několika dnech odeznít. U lidí s oslabenou imunitou, například u starších lidí nebo naopak dětí, může ale způsobit i vážné plicní onemocnění jako zápal plic, bronchitida, nebo dokonce selhání ledvin. Virus nereaguje na antibiotika a může být smrtelný.

České úřady zatím nedoporučují rušit cesty do Číny, ale apelují na turisty, aby se vyhýbali oblastí nákazy. Ministerstvo zdravotnictví zároveň neuvažuje o zvýšené kontrole cestujících, kteří přilétají z Číny. Česká republika totiž nemá z Wu-chanu přímé letecké spojení.

Zdroj: www.aktualne.cz; www.byznysoviny.cz

Matouš Frýbort

Zánik Československa

Na začátku roku, tedy 1. 1. jsme slavili státní svátek – Den obnovy samostatného českého státu, a proto jsem se rozhodl na toto téma napsat článek. Určitě jste už leccos slyšeli o výročí Sametové revoluce, tedy listopadu 1989, od kterého uběhlo již celých třicet let, ale možná už se tolik neorientujete v tom, co následovalo. Pokusím se vám tedy objasnit rozpad Československa a vznik České republiky.

Obecné informace

Na přelomu prosince a ledna se rozpadla Československá republika, a to v roce 1992, kdy vznikla samostatná Česká a Slovenská republika. Zanikl tak společný stát Slováků a Čechů, který fungoval s přestávkou v období druhé světové války, kdy však měl svoji exilovou vládu 74 let.

Československo vzniklo 28. října 1918 a zaniklo 31. prosince 1992. Zahrnovalo území Čech, Moravy, Slezska a do roku 1939 i Podkarpatské Rusi. Prvním prezidentem byl T. G. Masaryk, a naopak poslední prezidentem byl Václav Havel. V roce 1992 se počet obyvatel vyšplhal téměř k 16 milionům. Nejvíce zde žilo Čechů, Slováků a Němců. Českoslovenština se stala úředním jazykem a státní hymnu tvořila jedna sloka *Kde domov můj* a druhou první sloka *Nad Tatrou sa blýska*.

Rozpad

Už po druhé světové válce si Slovensko ponechalo jistou míru autonomie, avšak prvním krokem k rozdělení bylo vyhlášení federace 1. ledna 1969, kdy se z Československé socialistické republiky stala federace dvou národů. Národnostní spory se znovu vyhrotily v roce 1990 ve formě tzv. Pomlčkové války.

Pomlčková válka – Název Česká a Slovenská Federativní Republika byl přijat ústavním zákonem „o změně názvu Československé federativní republiky“ 23. dubna 1990 po tzv. pomlčkové válce místo předchozích Československá federativní republika v českém jazyce a Česko-slovenská federativní republika ve slovenském jazyce. Řešením se stal název Česká a Slovenská Federativní Republika i přes fakt, že odporuje pravopisným normám.

ČSFR měla v letech 1990–1992 dvě zeměpisná jména i při překladech do cizích jazyků:

bez spojovníku v překladech z češtiny - např. anglicky Czechoslovakia

se spojovníkem v překladech ze slovenštiny - např. anglicky Czecho-Slovakia

- 13. března 1990 Česká a Slovenská republika zavedly své státní symboly
- V roce 1990 vytvořila slovenská vláda Ministerstvo mezinárodních vztahů Slovenské republiky a v reakci na to Česká vláda vytvořila Ministerstvo mezinárodních vztahů České republiky

- V Česku působila Československá televize a na Slovensku vznikla Slovenská televízia
- Na Slovensku byly tendence ke zřízení slovenské policie, slovenské armády i slovenské národní banky
- Napětí se stupňovalo a ve slovenských volbách uspěly strany podporující odchod Slovenska z federace. V Česku zvítězila ODS s heslem - „společný stát nebo rozdělení“. Jak můžete vidět i z přiloženého obrázku, jednání o rozpadu si potom vzali za úkol hlavní představitelé vítězných stran, Václav Klaus a Vladimír Mečiar, kteří se tajně sešli na zahradě brněnské vily Tugendhat. Tam taky následné rozdělné tzv. upekli.

17. prosince 1992 vyhlásila Slovenská národní rada dokument Deklarace Slovenské národní rady o svrchovanosti Slovenské republiky, který vyslovuje požadavek samostatnosti Slovenska. 20. července odstoupil Václav Havel z funkce prezidenta-ČSFR tak do svého zániku fungovala bez prezidenta. 8. července se setkali předsedové obou zemí v Brně ve vile Tugendhat a zde se domluvili na rozdělení federace a už 26. srpna 1992 tuto dohodu podepsali. V listopadu bylo přijato rozhodnutí o dělení majetku mezi republikami. Následně bylo rozhodnuto, že federace zanikne k 31. prosinci 1992 a v prosinci obě země schválily vlastní ústavu. V lednu následujícího roku byl zvolen první český prezident Václav Havel.

Rozdělení majetku

Nemovitý státní majetek byl rozdělený podle místa, kde se nacházel, nebo podle sídla právnické osoby, která vlastnická práva vykonávala.

Principem dělení movitého a zahraničního majetku byl poměr počtu obyvatel, tedy 2:1. Například Československé státní dráhy byly rozděleny na České dráhy a Železnice Slovenské republiky. Vozový park byl dělen v poměru 2:1.

Ohlasy českých obyvatel:

- v době rozpadu: - pro rozdělení 22 % obyvatel
- proti rozdělení 60 % obyvatel
- v roce 2002: - pro rozdělení 43 % obyvatel
- proti rozdělení 46 % obyvatel

Asi 15 % respondentů patří do skupiny, která původně byla proti rozdělení, avšak po deseti letech již s rozdělením souhlasila.

- v roce 2012: - pro rozdělení 37 % obyvatel
- proti rozdělení 36 % obyvatel
- 27 % obyvatel nevědělo

Podle průzkumu převažovalo u lidí se základním vzděláním přesvědčení, že rozpad Československa byl špatným krokem a s postupně zvyšujícím se vzděláním přibývalo kladné hodnocení.

Průzkum provedený v Česku a na Slovensku na konci roku 2012 ukázal, že porozumění slovenštině v České republice výrazně závisí na věku respondenta. Jazyku druhého národa podle výsledků bez problémů rozumí 73 % Slováků a 55 % Čechů, ve věkové skupině 18–30 let však už slovenštině rozumí pouze čtvrtina dotázaných Čechů.

Matouš Frýbort

Poznáš film podle emotikonů?

Emotikony, smajlíci, emoji... Každý jim říká jinak, a přece jsou v dnešním sociálním životě nedílnou součástí. Ze začátku bylo smajlíků opravdu málo – několik základních nám pomáhalo vyjadřovat emoce, jako například smích, smutek, radost či zlost. V dnešní době máme ve svém mobilním telefonu na výběr z obrovské škály emotikon – od desítek emocí přes různá povolání, zvířata, sporty, věci až po všechny světové vlajky. V dnešním kvízu jsou za smajlíky schované názvy vybraných filmů. Dokážete je odhalit?

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

Řešení najdete v dalším čísle (Jaro 2020)

Nella Kučerová

Den jazyků- aneb divadlo, tanec i zpěv

Na letošní Den jazyků, který jsme uspořádali v polovině prosince, si německé, španělské a anglické skupiny připravily vystoupení na různá témata. Jejich cílem bylo, abychom si dokázali, že učení se jazykům může probíhat i zábavnou formou, a to se myslím docela podařilo.

Velkou část tvořilo anglické divadlo pod vedením paní učitelky Růžičkové, ve kterém účinkoval i pan učitel Stůj. Všichni účinkující si se svými scénáři dali spoustu práce a úsilí, a to přineslo ovoce! Celé vystoupení bylo skvěle zahrané a doufám, že si pro nás něco tento skvělý herecký tým připraví i na příští rok!

Paní učitelka Wolterová oživila nejedno vystoupení svým legendárním „shake it baby“ a to opravdu stálo za to! Jde vidět, že se nezalekne žádné výzvy a má skvělý smysl pro humor! Německá skupina prvního ročníku pod vedením paní učitelky Krejčí předvedla super show, kde právě paní učitelka převzala hlavní role včelky. Měli to senzačně vymyšlené. Byla to super podívaná!

Učitelský sbor pod vedením paní ředitelky, která oslnila svým krásným hlasem a schopností dirigovat, si pro nás připravil zpívání tradičních českých koled. Paní ředitelka se nám přiznala, že vystoupení připravovali na poslední chvíli. I přesto se jim vystoupení krásně povedlo! Ke zpěvu se nakonec přidali i diváci a vytvořilo to hřejivou vánoční atmosféru. Celý den jazyků zakončil vánoční kvíz, který vymyslela paní učitelka Růžičková. Otázky se týkaly naší školy, vánočních tradic, ale i našich učitelů! Den jazyků považuji za skvělou událost, která skvěle odstartovala vánoční prázdniny! Všichni žáci se navzájem podporovali. Snad takových akcí bude víc!

Kristýna Zajíčková 2.A

Vánoční příběh – nečekaná návštěva

V dnes již poměrně zestárlém, ale stále zábavném americkém nezávislém filmu *Smoke* z roku 1995, který se skládá ze souboru povídek točících se okolo majitele trafiky Newyorčana Auggieho Wrena a jeho přátel, v závěru filmu za Auggiem přichází jeden z jeho zákazníků, spisovatel Paul Auster. Paul od Auggieho potřebuje naléhavou pomoc s nápadem na vánoční příběh, protože dostal nabídku od časopisu *Time* na uveřejnění povídky, která by měla vyjít ve speciálním vánočním čísle. Auggie svého kamaráda nenechává ve štychu, rád baví své okolí vyprávěním, a okamžitě přichází s vánočním příběhem, který zní přibližně takto:¹

„Jednou, někdy během Vánoc, přišel ke mně to obchodu nějaký mladík, vypadal na první pohled jako zloděj, tak jsem si na něj dával pozor. No, ale znáš to, neuhlídal jsem ho, holt, byl rychlejší a utekl mi. Běžím za ním ulicí, když tu mu náhle z kapsy vypadla peněženka a dopadla přímo přede mě na chodník. Ani si toho nevším. To víš, že jsem ho mohl okamžitě udat na policii, měl jsem jeho doklady, místo bydliště i fotku. Ale neudělal jsem to. Zastavil jsem se a vrátil se do obchodu. V peněžence měl jen pár fotek, fotku svojí babičky, sebe vyfoceného s trofejí, snad ze střední. Ještě docela cucák. Zkrátka, bylo mi ho líto. Takovej mladej sigr z Brooklynu, navíc byly Vánoce. Nakonec jsem udělal úplně něco jiného. Rozhodl jsem se, že tu peněženku vrátím.

Věříš tomu? Úplná hloupost, ale prostě jsem zamkl obchod a odjel na druhou stranu města, kde podle řidičáku ten kluk bydlel. Zazvonil jsem a otevřela mi stará paní. Očividně byla úplně slepá! Podle fotek z peněženky to byla asi ta babička. Tak ta paní, které mohlo být už skoro devadesát let, odemkla dveře, opatrně vyšla z bytu a se zavřenýma očima se otočila svým směrem a povídá: „Já jsem věděla, že přijdeš Rogere!“

Věděl jsem, že myslí toho svého malého zloděje. V tu chvíli mi zmateně běžely hlavou všemožné myšlenky, nevěděl jsem, co říct, měl jsem asi utéct nebo jí to vysvětlit, že Roger u mě kradl nebo kdovíco, ale nakonec ze mě vypadlo: „To víš, babi, přece bych nezapomněl.“ Nevím, proč jsem to řekl. Prostě se to stalo. Ona mě objala a najednou už jsme spolu seděli v kuchyni, ptala se mě na můj život a já jsem se vydával za jejího vnuka. Samozřejmě jsem o všem lhal.

Myslím si, že věděla, že nejsem její Roger. Rozhodně jsem mu nebyl ani výškou ani hlasem podobný, ale hráli jsme tu hru spolu. Já jsem jí povídal o chystané svatbě a ona mi říkala věci, jako „To jsem moc ráda Rogere, já jsem věděla, že ti nakonec všechno vyjde.“

Nakonec jsme spolu povečeřeli, dali si trochu vína a ona nakonec usnula. Já jsem potichu položil Rogerovu peněženku na stůl a opatrně zavřel dveře a odešel. Už jsem ji nikdy neviděl. Pár měsíců poté jsem ji ještě jednou šel navštívit, ale už tam bydlel někdo jiný.

Asi zemřela, řekl na to spisovatel Paul, který celou tu dobu zaujatě poslouchal.

Asi jo, dokončil zamýšleně Auggie.

Paul dlouho nic neříkal, a nakonec pomalu pronesl: „Víš, Auggie, že pravděpodobně strávila svoje poslední Vánoce právě s tebou?“

Auggie sklopil pohled a zašeptal, takhle jsem o tom nepřemýšlel, ale asi jo, asi jo...

Film, který končí právě touho scénou vánočního příběhu, ukazuje s kapkou nostalgie, proč jsou Vánoce tolik oblíbenou dobou. Měly by být totiž spojené s rodinou, láskou, přátelstvím a vzájemným obdarováváním ostatních bez ohledu na osobní prospěch nebo vlastní zájmy. To je ten pravý Duch Vánoc, na kterého upozorňují vánoční filmy, knihy i pohádky. Přesně v duchu Auggieho vyprávění, strávit den s někým cizím, udělat mu radost a nakonec odejít.²

Pokud Vás tento příběh zaujal, tak jako kdysi mě, pak je Vám jasné, že i já jsem měl bezprostředně po skončení filmu pocit, že takový nečekaný a nezištný dar, je možná to, co je na Vánocích to nejkrásnější a že bych měl jednou taky něco takového udělat. No a věřte nebo ne, letos o Vánocích, v průběhu adventu se mi to, alespoň částečně podařilo. Není to tolik dojemný příběh, jako

¹ Scény z filmu můžete shlédnout i na youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=kCUBw8Ug28>;

<https://www.youtube.com/watch?v=61pp51kxvVM> (Citováno 27. 12. 2019)

² V Auggieho případě to bylo trochu složitější v tom, že od staré paní odchodu vzal jeden z foťáků, které tam její vnuk schovával. Ukradl tedy už jednou kradené zboží a měl z toho výčitky svědomí. Celý jeho vánoční příběh to posunulo do trochu jiného světla (Auggie nebyl jen dokonale poctivý a hodný člověk, ale kdo je?), ale tím si nebudeme vyprávění komplikovat.

ten Auggieho, ale je skutečný. Je to navíc příběh, který díky projektu Ježíškova vnučata můžete prožít i vy všichni.

Projekt Ježíškova vnučata, o kterém už jste možná slyšeli, je dílem Českého rozhlasu, jehož cílem je podle oficiálních stránek: „Propojovat lidi v domovech a dalších státních i nestátních zařízeních pro seniory s dárci, kteří se rozhodnou jim na vlastní náklady splnit přání nebo poskytnout věcný dar.“ Někdo má přání a jiný člověk mu je splní, nic složitého.

JEŽÍŠKOVA VNOUČATA
STAŇ SE JÍM I TY!

Na stránkách www.jeziskovavnuocata.cz si může

každý z vás vybrat náhodného pána nebo paní z domovů pro seniory celé republiky a rozhodnout se, že mu splníte jeho přání, buď poštou nebo osobně. Přání jsou různorodá, ať už to jsou papuče nebo televize, pivo nebo cigarety. Především ale jde, tak jako ve vánočním příběhu Auggieho Wrena, o osobní setkání osamělých starých lidí s někým novým, neznámým, s člověkem, který o ně projeví zájem. Proto mezi přáními můžete nalézt i žádosti o společný výlet do přírody, společné posezení, společnou návštěvu zoo nebo hraní deskových her.

A tak jsme si letos i my s manželkou jedno takové přání vybrali. Paní Jarmila ze Šternberka si přála sadu barevných gumiček do vlasů, tak aby měla na každý den jednu. Přání, které je úsměvné, neobvyklé, ale velice lehce splnitelné, ovšem, kdo má delší vlasy, jako třeba i já, tak hned pochopí, že to je i přání velice smysluplné a důležité. Navíc se podle popisku u přání paní bydlela v blízkém městě Šternberku, kam se dá osobně dojet během půl hodiny, takže jsme příliš neváhali. Ostatně, malá rada, váhat při výběru přání se nevyplatí, ochotných dárců je mnohem více než nabízených přání (naštěstí).

V sobotu 14. prosince jsme se vybaveni dvěma balíčky gumiček a pár drobnostmi navíc vydali na cestu. Výpravě samozřejmě předcházela telefonická domluva se zdravotní sestrou (sestry samy, často ve svém volnu, tyto iniciativy přímo koordinují), kdy a jak je nejlepší na dané místo dorazit. Krátce před druhou hodinou už jsme lehce nervózní klepali na dveře domova. Jaká ta paní asi bude? Těší se na dárek? O čem si vlastně budeme povídat? Tohle asi napadne každého, když klepe u neznámých dveří.

Sestra nás jen krátce pozdravila a doprovodila nás do návštěvní místnosti. Paní Jarmila už s úsměvem čekala. Bělovlasá, usměvavá paní pokročilého věku, s poměrně bohatými vlasy svázanými do mladistvého culíku. Tak proto ty gumičky! Nadšeně nás přivítala a usadila na volné židličky. K našemu milému překvapení navíc nebyla sama, měla u sebe na návštěvě zrovna dceru, takže nám předávání dáreků i povídání šlo i o něco příjemněji, přece jen je lepší, když někdo doplní nejasnou větu nebo ví, jak má dále navázat hovor.

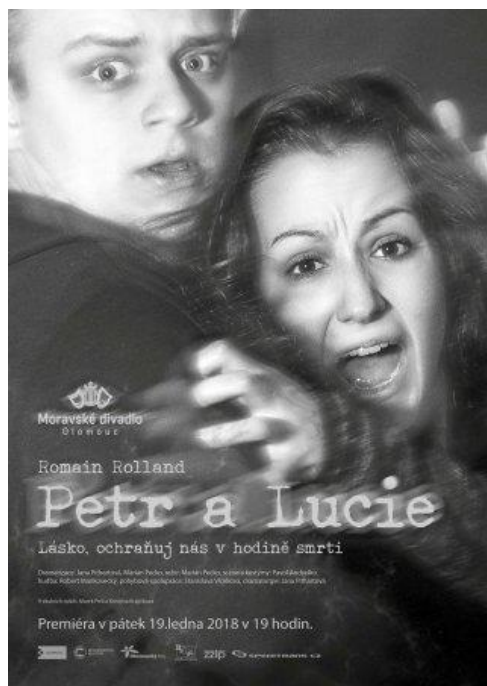
Přestože paní Jarmila nebyla osamělá, slepá žena z vánočního příběhu, její radost byla srovnatelná s radostí Rogerovi babičky při setkání s Auggiem. Třesoucíma se rukama nedočkavě rozbalila svůj dárek a nadšeně si prohlížela „mašličky“, jak barevným gumičkám říkala. Záhy uvedla své přání na pravou míru: „Já jsem původně nic nechtěla, ale sestra říkala, že děvčata z ostatních pokojů už něco napsaly, tak jsem nakonec vymyslela alespoň tuhle drobnost. Ty barvy na každý den tam ale přidala sestra, to si nemyslete, já jimi plýtvat nebudu. Budu nosit vždycky jen jednu a až se vytáhá, tak si vezmu zase jinou!“

Vypili jsme společně kávu, popovídali si o Vánocích, rodině, práci i životě v domově a potom jsme se rozloučili, nasedli do auta a jeli domů. Napadlo mě, jestli jsme se neměli na památku společně vyfotit, ale nakonec jsme to neudělali. Takhle je to mnohem lepší.

A tady také ukončím tento krátký vánoční příběh. Příběh o tom, že někomu jen tak předáte trochu radosti, strávíte s ním nějaký čas a trochu ho poznáte. A tak přeji paní Jarmile, rodačce z Velké Bystrice, která svůj život strávila ve Šternberku jako dělnice místní pobočky firmy Mora Moravia, krásné svátky a radost z našeho malého dárku, z jedné zářivé barvy na každý den.

Mgr. Pavel Stůj

Co nás čeká: ZVEME VÁS DO DIVADLA NA ŠKOLNÍ PŘEDSTAVENÍ 24. 2. 2020

„Olomouc - Jedno z nejkrásnějších děl světové literatury dvacátého století, novelu Romaina Rollanda *Petr a Lucie*, adaptoval v Moravském divadle Olomouc legedární slovenský režisér Marián Pecko. Hlavní role milenců, kteří utkají před hrůzami první světové války, ztvárnili Kristýna Krajičková a Marek Pešl. V olomouckém pojetí inscenace se na jevišti objeví dva páry titulních hrdinů - vedle původní dvojice to bude také pár ze současného světa. "Starší dvojici vymyslel pan režisér Pecko a mně se ten nápad moc líbí. Jsou to Petr a Lucie našich dní, tedy sto let po skončení první světové války. Vnášejí do známého stoletého příběhu nové napětí. Stejně jako Rollandovi mladí milenci cítí, že láska je největším darem života. Ale že je ve světě výbušného násilí v neustálém ohrožení," uvedla dramaturgyně Jana Pithartová.

V titulních rolích se představí spolužáci z Janáčkovy konzervatoře Marek Pešl a Kristýna Krajičková. Druhý pár ze současnosti ztvární Petr Kubes a Vladimíra Včelná. "Současná Lucie je zralá žena, která má za sebou více zkušeností. Proto do vztahu nevstupuje tak bezhlavě jako mladá Lucie. S Petrem Kubesem jsme na jevišti po celou dobu představení, ať už jako komentátoři, pozorovatelé nebo alter ega mladého páru," popsala Včelná. V rolích členů Petrovy rodiny se představí Ivana Plíhalová, Michal Przebinda a umělecký šéf olomoucké činohry Vencl. Na vizuální stránce nové inscenace se podílel stálý spolupracovník režiséra Pecka - autor scény a kostýmů Pavol Andraško.

(ČTK)

a Zdroj: <https://eurozpravy.cz/kultura/divadlo/213770-vyznamny-slovensky-reziser-uedl-novelu-petr-a-lucie-v-moravskem-divadle-olomouc/>

<http://www.moravskedivadlo.cz/>

Redakční tým

Šéfredaktoři: Nella Kučerová a Matouš Frýbort

Redaktoři: Marie Svačinová, Kristýna Zajíčková, a další

Korektor a cenzor: Mgr. Pavel Stůj

*Veškerý obsah náleží časopisu Cestovní horečka, všechna práva vyhrazena.
Nedovolené kopírování čehokoliv je zločin! ... a čtěte!*